

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

S. Bernar-
dus Sermo.
8. in Cantica

5.

h. Psal. 132. 1

Quod si tam incundum est flere cum Christo; quid erit eodem ipso frui & ingredi in cellaria preciosorum eius vinorum; & ibi inebriari vino, quod lætificat cor hominis? quod præstat ipsa oratio.

Huc accedit *quinta* huius gaudij causa, coniunctio scilicet amoris & caritatis mutue inter ipsosmet Religiosos vnde provenit, ut omnes quæ sint, ac contenti: solentes sese & adiuuantes mutuo. Ut propterea dixerit David: *h. quam bonum & quam incundum est habitare fratres in unum.* Vbi tantem fratres magis coniuncti viuunt, quam in Religione? cuius vitio mors carnis & sanguinis est; sed fructus Spiritus sancti, amore suo illos viuunt & cuius fraternitas est in Christo fundata in sanctitate vitæ, cui tantæ foror vera læticia coniungitur. Si iucundum est multos habere fideles amicos; versari cum bonis; agere cum sapientibus; omnes amare, & ab omnibus amari: ubi hoc melius & exactius inuenitur quam in ipsa Religione? quando illa in suo seruore perseverat, eò quod sit Christus in medio eorum incundam, ac lætam reddens seruatorum suorum societatem.

6.

Colla 11. c. 9

Cant. 1. 4.

DENIQUE accedit bona consuetudo, quæ in vita Religiosa facile acquiritur. Et quoniam à diuina gratia adiuta conuertitur in naturam: maximam reddit in agendo facilitatem, cum tanta animi læticia, ut (teste Cassiano) iucissimum reputaret cruciatum, vel ad momentum à virtutibus recedere vitij aliquibus maculari. Præterea nunc alias causas, quas postea auctorem; & solum addo: quod quamuis non semper huiusmodi Spiritus sancti gaudia percipiuntur in ea abundantia, quam diximus; vel ipsa tamen memoria, quod ea aliquando delibauerimus; aut spes eadem degustandi, læticiat, ad cor magna læticia replendum, dicendo cum sponsa: *exultabimus & lætiamur in te, memores uerberum tuorum super vinum.* Hoc est, memores lætitarum celestium consolationum, quas filijs tuis soles indulgere, eos que uerbera tua nutrire, quæ absque vlla comparatione sunt suauiora vino quorumcumque deliciarum ac voluptatum, quas mundus dare potest; & omnibus, quæ in ipso inueniuntur, quare non mirum est si vinum hoc effusimus, & fallacibus eius voluptatibus renunciemus; ut iucundissimo tunc lacte fruamur, quo soles Religiosos recreare & exhilarare.

s. II.

EX HIS QUÆ diximus, colligere licet stupendum Providentiæ cunctis consilium, in hoc genere Vocationis ad statum Religiosum. Videmus enim aliquorum duritiem, ad credendam spiritualium huiusmodi gaudiorum magnitudinem; & difficultatem, ad quærendam Evangelicam perfectionem, ex qua gaudia illa procedunt; eò quod illi valde sint addicti ac terrenis voluptatibus deprauati: utitur erga illos liberalitate & misericordia sua, præbens eis aliquam eorum guttam delibandam, ut mellis illius dul-

cedo

cedo oculos eis aperiat, sicut a *Jonathæ* filio Saulis, faciatque currere post Christum optantes dulcissimo vberum eius lacte satiari. Et quemadmodū qui cupit vina sua vendere, non solum curat publicè proclamari, sed etiam gratis delibandum offert, ut cum gustatum placuerit, precio Iusto ematur: ita Dominus N. homines inuitat, vocatque ut ipsemet per *Isaiam* dixit: vt *benedicam vinum & lac* Perfectionis Euangelicæ, gaudiaque & solatia quæ cū illa sunt coniuncta: quos vt alliciat dat guttam aliquam huius vini, & modicum quid lactis delibandum: tanta autem tunc dulcedine afficiuntur, vt libenter renuncient rebus omnibus, quas possident, vt perfectionem tales fructus proferentem amplectantur. De S. Petro in Monte Thabor, ait S. Augustinus: vnam stillam dulcedinis gustauit, & omnem aliam dulcedinem fastidit. adeoque progreditur Dei D. N. bonitas: vt etiam de prauis hominibus non raro hanc dulcedinem præbeat degustandam, vt eos ex mundo euellet, & ad suum trahat obsequium; libenter enim carnis delitijs renunciat, statim atque delibant spirituales: iuxta illud S. Bernardi: degustata Spiritus suauitate, omnis carnis dulcedo desipit. Hac via duxit Dominus noster Sauli vocationem, cum ex Equo deiectum in terram, per triduum detinuit non videntem, nec comedentem. Quo tempore (vt ait S. Thomas) eum rapuit ad tertium cælum; de ditque delibandas paradisi delicias, quibus adeo fuit bene dispositus, & oblectatus: vt statim atque ad se redijt, renuncians carni & Sanguini & Christi crucem sit amplexus.

Consilium hoc aperuit Deus *Osee* Propheta loquens de Ierusalem, cum peccata prius retulerat: propter hoc (inquit) ecce ego libilabo eam & ducam ad solitudinem, & loquar ad eam eius. Quasi dixerit: quia anima hæc per Ierusalem significata, adeo est improba ac rebellis: nunc illam non puniam; sed indulgebo ei potius, præbens ei lac meartum consolationum degustandum: vt habens ipsa veniat mecum ad vitam religiosæ solitudinem, vbi contubernalem ei me præbebo, & afflictum eius cor consolabor. Et quoniam verbū *libilabo* etiam significat decipere, (quare LXX Interpretes verterunt *seducam eam*) in hoc ipso manifestat Deus consilij sui excellentiam: his enim consolationibus iucundè carnem nostram seducit; non solum iudicio huius mundi iudicantis, decipi eos, qui res omnes relinquentes, Christum Dominum nudum in cruce nudi sequuntur, sed etiam quod caro, fugiens alias intrare per angustam perfectionis portam, crucemque tollere vitam religiosæ: statim atque suauitatem spiritus degustat, ad hæc omnia magno cum animo se se proiecit. Quoniam autem suauitas hæc, & iucunditas, quæ in ipso initio percipitur, solet ad certum aliquod tempus, maioris nostri profectus causa, cessare: caro tunc iudicat, se deceptam; quam tamen non penitet talis deceptionis ob spem ad futuram ipsius Domini in ea solitudine visitationis; & quod

a. Reg. 14
27.

b. Isai. 55. 1.

In Solilo-
quijs cap. 22.S. Bernar-
dus.Le. 11. 7. in
2. ad Corin.

c. Osee. 2. 14.

idem Dominus consolationis verba ad ipsius cor loquetur, vt possit cum Dauide dicere: *d Cor meum & caro mea exultauerunt in Deum vivum.*

» Cùm igitur quæ hæcenus diximus, ita verè se habeant: vellem pigros
 » ignavos interrogare quid eos retardet, quò minùs audiant statim diuinam
 » vocationem: Ad vitam (ait S. Basilus) vocaris: cur vocantem refugis: Ad in-
 » gentium donorum participationem inuitaris: cur ea cõtemnis? regnum ce-
 » lorum patet, qui te vocat fidelis est: vt, quod promittit, adimpleat; iter, cui
 » auxilijs ab ipso præstitis, est facile: non opus est prolixo tempore, non tri-
 » sis magnis, nec labore magno: quid igitur te retardat? cur times iugum labo-
 » rari, sicut vitulus indomitus? atten de, quòd sit suauis, nec premax certum
 » portans alleviat: suppone igitur ei collum, vt sis torus Christo sub-
 » iectus: *e Gusta, & videbis, quam suavis sit Dominus; & quam dulcis sancti-
 » Mellis dulcedo non potest verbis explicari: degusta illa: & opere ipso con-
 » experieris. f Appropia & congregare (vt ait Salomon) in domum disciplina. hoc
 » est in sanctam religionem. Non multum temporis consumes in ad discenda
 » scientia, quæ ibi traditur: & inuenies gratiam, solatium, ac dulcedinem præ
 » anima tua, in hac vita, & in futura.*

e Psal. 33. 9.

f Eccl. 5. 3.

CAPVT XI.

*QUAM SIT CERTVM IMPVLSVS AC DESIDERIVM
 religionis ex motis prædictis, esse Dei vocationes: & quanam consultatio
 sit adhibenda ad eadem executioni mandanda.*

CVM hæcenus omnia motiua proposuerimus: quæ diuina vocatio
 proponere solet, quos vocat ad religionis ingressum: operæ precium
 erit, iam constituere de certitudine, quæ in huiusmodi vocationibus
 esse potest, quòd sint verè Domini nostri; non verò ficti alicuius, aut fallaci
 spiritus. Hinc enim (vt primo capite dictum est) vis ac ratio dependet
 hoc statu vtiliter & fructuosè viuendi. In quo si quod dubium superfit, re-
 pedit eum statim non priùs eligere quàm tale dubium deponatur, quæ
 modum sanctus Laurentius Iustinianus prudenter admonet dicens: Voca-
 tus ad certamen vitæ religiosæ, non repente assensum præbeat; sed priùs con-
 tificari de ipsa vocatione conetur: vtum à Deo sit infusa, an aliunde immu-
 sa. Non enim omni spiritui est credendum; neque cuncta desideria, quæ
 bona ex se esse censentur, sunt opere perficienda. a *Probat* (ait sanctus Ier-
 annes *spiritus si ex Deo sunt*. Nam status & nouæ institutionis inconsiderata
 mutatio, commendabilem tardè sortitur effectum; profectusque singulari
 maxima in illo cum difficultate colligitur. Porro si in illa status mutatione,
 quæ accuratissima consideratione & consilio peragitur, tentationum im-
 pugnationes, & spirituum immundorum non defant insultus, & pericula
 incumbe-

Li. de Obe-
 dientia c. 6.

»

»

»

ai. Ioan. 4

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»